

ster jo meget godt erindrer. Derom er der altsaa ingen Uenighed. Med Hensyn til at optage Læsten ved Theatret skal jeg sige, at naar den ærede Minister udtalte, at jeg skulde have sagt, at vi have ikke saa meget imod Bestemmelsen om Alderdoms-Forsørgelse — det Udtryk blev brugt, uagtet ogsaa andre bleve brugte i den senere Udtalelse af den ærede Minister — da er dette ikke rigtigt. Jeg har udtrykkelig forvaret mig imod at udtale nogen som helst Dom om dette Regulativ, hvilket Udvalget som saadant slet ikke har gjort sig bekendt med, og naar et Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) idag har sagt om denne Sag, at det vist var ret heldige Bestemmelser, som nok skulde vinde Anerkjendelse, blev det vistnok sagt paa hans egen personlige Konto. Det er muligt, at det vil vise sig rigtigt, naar Overveielser kommer til at foreligge; men jeg tror, at det er rigtigt, at Udvalget ikke har villet foregribe Noget med Hensyn til dette Spørgsmaal. Nu at vedtage saadanne Bestemmelser, som skulle gjælde for en længere Fremtid, var dog ligesom at ville give tilkjende, at Rigsdagen allerede derved erkjendte, at Theatret vilde vedblive at gaa ogsaa ud over 5 Aar, altsaa i samme Forhold til Staten som hidtil, hvilket jo ikke er afgjort, Noget, hvorefter jeg huerken har nogen Mening eller selv om jeg havde nogen, ikke her skulde udtale den. Naar der med Hensyn til Nr. 4 under dette Endringsforslag er ytret af den ærede Minister, at det forekom ham at være at gaa vel vidt i Konservativisme i den Retning, naar man fastholdt denne Text, saa skal jeg kun bemærke, at den ærede Minister maa henvende denne Brevidelse imod Læsten til sig selv, thi Resolutionen om Enkassernes Ophævelse blev jo tagen i 1871, og vi have haft Læsten i to Finantslove siden, og jeg kan ikke skjønne Andet end, at Læsten meget godt kan passe, efter at Enkasserne ere hævede. Det er imidlertid temmelig ligegyldigt, uagtet jeg ikke kan skjønne, om den anden Text, som er foreslaaet, kunde udøve nogen Indflydelse i en eller anden Retning; men som sagt, det er mig temmelig ligegyldigt, om dette Punkt skal forandres til 3die Behandling eller ikke. Jeg er ikke ganske tilfreds med den ærede Ministers Udtalelse angaaende den botaniske Have. Jeg kan for saa vidt paa Udvalgets Vegne være tilfreds med dem, naar den ærede Minister siger, at hvis vort Forslag om en Nedsettelse af 25,000 Rb. bliver vedtaget, da betyder det, at han ikke foretager noget med Hensyn til Museumsbygningen, naar han ikke kan faae det gjort for den Sum, der bevilges. For saa vidt maa jeg paa Udvalgets Vegne erklære mig tilfreds, men der gik igjennem den ærede Ministers Udtalelser, forekommer det mig, at naar man ikke kunde faae det, man syntes om at kunne bruge derude, for de 50,000 Rb., saa opfatte man det, fordi man

haabede saa ved Pres paa os, idet man saa beholdt den gamle botaniske Have, at kunne faae det Dvrigt bevilget, thi ved at beholde den gamle Have tabte man Rentens af den Grund, som ellers kunde sælges. Denne Regning fra Bestyrelsens Side kunde maasse dog slaa feil, thi det er ikke sikkert, at naar vi i Aar byde Bestyrelsen 50,000 Rb. til Museumsbygningen, vi saa, fordi Bestyrelsen ønsker en Museumsbygning af et videre Omfang, end de 50,000 Rb. kunne tilstrække, til næste Aar ville bevilge 15,000 Rb. til Driften saavel af den gamle som af den nye botaniske Have; man vil maasse kræve samtidigt med, at man ikke bevilger noget til Museumsbygningen, en Nedsettelse af dette Beløb, saa at man nok bliver nødt til at abandonere den gamle botaniske Have. Vi ere ikke under et saadant Pres her, at vi skulle blive nødt til Aar for Aar at bevilge til Driften af den gamle botaniske Have. Jeg tror, at den Stilling, som Udvalget fra begge Sider har indtaget ved, at man er kommen hinanden imøde, er en saadan, at jeg tror ikke det kan nytte, at Bedkommende siger, at de ikke kunne bruge de 50,000 Rb.; jeg haaber ikke, at de faae mere til dette Niemed. Det var altsaa denne af mig sidst omtalte Del af den ærede Ministers Foredrag, som jeg ikke var tilfredsstillet ved. Det glædede mig at høre, at den ærede Minister med Hensyn til vore Bemærkninger om Tilskudet fra Universitetet til de Studerende, egentlig var enig med os i vor Lønsøng, kun ikke forsaavidt Nedsettelsen angik. Der skal jeg bemærke, at den Dag kan komme, naar man kan faae reguleret Tilgangen til Universitetet paa en anden Maade, naar man kan faae en anden Ordning af Bestyrelsen for disse Forhold — det er min Overbevisning, at der trænges til en anden Ordning i flere Retninger, og at de private Legaters Bestyrelse ikke altid er heldigst under de nuværende Forhold, forsaavidt man da ikke vil binde de Studerende for meget i Afhængighed af dem, der give disse Legater bort — og naar man endelig faar Universitetet dels ved Anlæg af Examinationskommissioner og dels ved andre Omordninger lavet paa en anden Maade — saa kan den Dag komme, at man vil være i Stand til paa en fyldigere og fuldt saa hensigtsmæssig Maade at komme de fattige Studerende til Hjælp under deres Udvikling, som nu er Tilskudet og nu er foreslaaet. Det er ikke saa meget det Beløb, der ganske vist her kan udredes af Universitetet, som det er ligesom en Anerkjendelse af det Nuværende i dets Helhed, man vil give, dersom man nu forsøger dette Beløb. Man vil derfor ikke give denne Anerkjendelse, man vil ikke fejne det Gamle ved at give denne Bevilling; det maa tages med Begrundelsen af dette vort Forslag. — Med Hensyn til Fredericia Skole, da er der altsaa en længere, saavidt jeg skjønner, nogen Afstemning mellem Udvalget og den ærede